

bibliotekoj kaj esploraj institutoj kun abonantoj en sume 29 landoj. Dum 27 jaroj de sia ekzisto, Spectroscopia Molecular publikigis ĉ. 1650 paĝojn da sciencaj tekstoj. Laŭ spertoj de la redaktoro, oni kapablis senpere kompreni 80% de la enhavo, kaj pluraj legantoj kromlernis la bazojn de Interlingua por kompreni pli. Pri similaj spertoj kun interreta forumo en Interlingua (<https://www.interlingua.com/conferentia/>) raportis Ingvar Stenström en 2001. Li konkludis, ke Interlingua povus esti lingva ŝlosilo al eŭropaj lingvoj por afrikanoj kaj azianoj.

Paralele kun uzado de Interlingua por sciencaj tekstoj formiĝis movado komparebla kun tiu de ekz. Esperanto, Ido kaj Occidental, en kiu multe engaĝiĝis eksaj okcidentalistoj, esperantistoj kaj idistoj. La plej multaj Interlingua-aktivuloj troviĝas en Skandinavio, precipe en Svedio, kie jam en la kvindekaj jaroj fondiĝis kluboj. Interlingua estis instruata en kelkaj svedaj gimnazioj, anstataŭante la latinan en kursoj por internacia vortprovizo. La dua grava centro estis Svislando, kie aktivis i.a. eksa sekretario de Ido-Akademio Stefan Bakonyi, postlasinta al Interlingua fondaĵon por universala lingvo kaj libron *Civilisation e lingua universal*. Sviso Ric Berger eldonis buntajn enciklopediecajn verkojn, riĉe dokumentitajn (per leteroj, ĵurnalaj artikoloj ktp.), historion de Interlingua *Vade mecum de Interlingua* en 1967, *Le problema de una lingua international* en 1972 kaj ĝis 1983 la revuon *Revista de Interlingua*.

En 1955 li fondis kun André Schild (pliaj iniciatintoj estis Donald Hallows, Julien Toublet, Poul Moth kaj Ronald Spathaky) *Union Mundial pro Interlingua*, (UMI) „un institution pro cooperation international concernant la lingua international Interlingua”. Ĝiaj sekcioj: *ĝenerala* – por informoj kaj disvastigo de la lingvo, *lingvistika* – por evoluigo de la lingvo, ellaboro de libroj kaj vortaroj, *scienca* – por disvastigo en sciencaj publikaĵoj, *literatura* – por tradukistoj kaj aŭtoroj de originalaj verkoj, *filatelisma* – por kolektantoj. UMI havas delegitojn en dudeko da landoj de la mondo. La unua prezidanto estis A. Gode, poste Leland B. Yeager, Jesper Olsson, Barbara Rubinstein, Alix Potet kaj ekde 2019 franca muzikologino Madeleine Mahé. Membroj de „Consilio Executive” estas Julian Mendez, Martijn Dekker, Alberto Mardegan, Michel Prim, Emerson José Silveira da Costa. Krome ekzistas dekmembra internacia „Consilio General”. Al honoraj membroj de UMI apartenis i.a. Jeanne Martinet (1920–2018), edzino de prof. André Martinet, kiu senlace aktivis en la movado. Oficiala revuo estas *Panorama in Interlingua*, ekestinta en 1988 per fuzio de *Currero* kaj *Heraldo de Interlingua*, momente redaktata en Danlando de profesia ĵurnalisto Thomas Breinstrup kaj alirebla ankaŭ rete en la oficiala retpaĝo (<https://www.interlingua.com/>), kie troviĝas ankaŭ detalaj informoj pri la historio de IALA, biografioj de ĉefaj personoj kaj historio de la Interlingua-movado. Krom Panorama aperas aliaj periodaĵoj, kiel *Actualitates – Interlingua i Norden* en Danlando, *Lingua e Vita* en Britio, *Internovas* en Brazilo, *Voce de Interlingua* en Nederlando, *Unir* en Francio kaj *Confluentes*, organo de Amerika Societo pro Interlingua. UMI organizas internaciajn konferencojn en diversaj eŭropaj landoj, en kelkjaraj intervaloj: la unua (fondokonferenco) estis en la jaro 1955 en Francio, pluraj en Svislando, Danlando, denove Francio, Britio, Nederlando, Ĉeĥio, Pollando, Bulgario, Svedio, Germanio, Hispanio. Krome estas ofte organizataj „Incontros Nordic” en skandinaviaj landoj. En 1973 fondis nederlandano Frederik Goudskuil libroservon *Le servicio de libros de UMI*, kiu estas nun ankaŭ interrete konsultebla. La Vikipedio (http://ia.wikipedia.org/wiki/Pagina_principal) enhavas 21 604 artikolojn (majo 2019).